

og ikke Indlændinge, og det er ogsaa ganske vist faa efter Bogtaven; men ligesaa vist er det, at naar man læser længere frem i Loven, i det Afsnit, der ikke nu er til Forhandling, vil man se, at Tanken er, at det, der opstilles under Nr. 14. a., ogsaa skal gjælde for Indfødt. Derfor der ikke fra Mænd, som jeg tiltror langt større Erfaring og Indsigt i Politiforholdene, end jeg efter min Stilling kan besidde, var lagt saa stor Vægt paa, at Udlandinge og Indlændinge skulde behandles ens, vilde jeg maasse ved mit Ændringsforslag blot have taget Hensyn til Indlændinge; men jeg bødte mig for den større Indsigt, som jeg maatte formode findes hos disse Mænd, og derfor omfatter Forslaget baade Udlandinge og Indlændinge. Med Hensyn til Realiteten have tvende ærede Landsstingsmænd fra Randers knit taget fejl af min Anskuelse; thi jeg har ikke haat saa Meget at indvende mod Regjeringens oprindelige Lovforslag. — Det har i alt Fald kun været i et ganske underordnet Punkt, men da der blev lagt Vægt paa, at det var nødvendigt at give strenge Lovbestemmelser for Vagabonder og slige Folt, har jeg givet efter. — Der blev dernæst sagt, at Sagen var ikke saa faillig; thi der var kun Tale om Straffe for Løsgænger og Bettleri; men jeg skal gjøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem, der har fremsført denne Indvending, meget godt veed, nemlig at alle Synder udpringe fra en fælles Rod og ere beslagtebe, og at flere Forbrydelser hænge sammen med Løsgænger og Bettleri, og jeg forstaa derfor ikke, hvorfor man skulde ordne det saaledes, at man ikke anfører Noget om Straffe for de større Forseelser, men kun retter Bestemmelsen imod de mindre. Jeg betragter mit Ændringsforslag som bedre end Udvalgets Flertals; men skulde det ærede Thing forfatte begge Forslag, baade det under Nr. 14. a. og det under Nr. 14. b. og opretholde Regjeringens Forslag, skal jeg for mit Vedkommende ikke beklage det.

Justitsministeren: Den ærede 1ste Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Krieger) yttrede igaar, at det mulig vilde være rigtigt til 3die Behandling at være betænkt paa en Tilføjning til Lovforslagets § 1 angaaende en Bemyndigelse for Regjeringen til ved Anordning midlertidig eller for længere Tid at indføre Paastrang overfor Lande, der maatte have eller indføre Paastrang overfor danske Underjaatter. Det forekommer mig ikke, at det vilde være rigtigt, om Justitsministeren undlod at udtale sig om denne Genstilling fra det ærede Medlems Side. Jeg skal da bemærke, at jeg ser ikke rettere, end at, forsaavidt man maatte anføre det for rigtigt at aabne Muligheden for Indførelse af Paastrang, vil det efter den Maade, hvorpaa den første Sætning i Lovforslaget er affattet, være nødvendigt at indføre en Bemærkning derom i Lovforslaget. Skjøndt jeg nu i og for sig ikke tror, at det vil have særdeles stor praktisk Betyd-

ning at forbeholde en saadan Mulighed for Regjeringen, er det dog paa den anden Side vist, at det i intet Tilfælde kan gjøre Skade, og det kan vel ogsaa være ganske henigtsmæssigt for Regjeringen at have en saadan Bemyndigelse, naar Lovgivningsmagten ikke finder nogen Betænkelighed ved at betro Regjeringen denne Myndighed.

Løvrigt skal jeg tillade mig at gjøre nogle affluttende Bemærkninger med Hensyn til dem af de foreslaede Ændringsforslag, som egentlig kun kunne siges at have nogen reel Betydning, hvortil jeg henveger Ændringsforslagene til §§ 6 og 8. Det vil jo nemlig ses, at alle Ændringsforslag til de øvrige foreliggende Paragrafer enten gaa ud paa forholdsvis Ubetydeligheder eller paa Redaktionsændringer, i alt Fald naar jeg ser bort fra Ændringsforslaget til § 10, om hvis Forhold til Lyndelovgivningen jeg har tilladt mig at gjøre nogle Bemærkninger, samtidig med at jeg udtalte, at jeg i Realiteten ikke fandt Noget at erindre imod det. Hvad da Ændringsforslagene til §§ 6 og 8 angaar, har det været mig en Tilfredsstillelse at høre udtale fra flere Sider, at man dog fandt, at der taler ikke saa Lidt for den Anskuelse, som ligger til Grund for Regjeringens Forslag, hvad det sidste Punktum af § 8 angaar. Navnlig kan jeg henholde mig til de Udtalelser, vi hørte igaar fra den ærede 2den Landsstingsmand for 9de Kredts (Strup); han fremsatte en Bemærkning, som jeg havde tænkt paa at gjøre, men glemte første Gang, jeg havde Ordet, og som foretom mig at være af slaaende Sandhed, den nemlig, at det dog er meget besynderligt, samtidig med at man indretter disse Opholdsbøger saaledes, at der saa at sige gjøres Rede for den paagjældende Person's hele Færd — han kan ikke forlade en Henefte, uden at det kommer til at staa der, der skal gjøres Antegnning, hver Gang han forlader en Jurisdiktion og kommer til en ny Jurisdiktion, osv. — jeg siger: saa ser det besynderligt ud aldeles Intet at bemærke i Bogen om en saadan Begivenhed, saa at han mulig i lang Tid har været underkastet Varetægtsfængsel og derefter maasse endog Straffefængsel. Hvad iøvrigt Forslagene til §§ 6 og 8 angaar, kan jeg ikke Andet end gjen tage, at det forekommer mig, at Udvalget er gaaet noget videre i sine Forslag om Iærgene Kontrolforanstaltninger, end det efter mit Skøn var nødvendigt paa dette Punkt. Efter Lovforslaget er jo Reglen den, at, naar en af de paagjældende Personer ankommer til det af ham opgivne Bestemmelsessted, til Maalet for sin Rejse, skal han strax, som det hedder i § 6, forevise sin Opholdsbog for Stedets Politii, der forsyner Bogen med Paategning om Forevisningen. Han skal derefter, forsaavidt han ikke faar Arbejde i Løbet af 8 Dage, paany melde sig for Politiet. Hvis han faar Arbejde, skal han fremdeles, naar dette Arbejde hører op, begjære en Paategning af den Mand, hos hvem han har